

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Městský soud v Praze rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Slavomíra Nováka a soudkyň Mgr. Jany Jurečkové a Mgr. Andrey Veselé ve věci

žalobce

Ing. J. H.,

proti

zastoupen Mgr. Janou Gavlasovou, advokátkou
se sídlem Západní 449, 253 01 Chýně

žalovaným

1. Magistrát hlavního města Prahy,
se sídlem Mariánské náměstí 2/2, 110 01 Praha 1

2. Úřad městské části Praha 6,
se sídlem Čs. armády 601/23, 160 00 Praha 6

o žalobě proti rozhodnutí prvního žalovaného ze dne 18. 10. 2021, č. j. MHMP 1607971/2021, sp. zn. S-MHMP 1574343/2021, a o žalobě na ochranu proti nečinnosti druhého žalovaného při vyřizování žádosti žalobce o informace ze dne 7. 1. 2015,

takto:

- I. Rozhodnutí prvního žalovaného ze dne 18. 10. 2021, č. j. MHMP 1607971/2021, sp. zn. S-MHMP 1574343/2021, **se ruší** a věc **se vrací** prvnímu žalovanému k dalšímu řízení.
- II. Žaloba na ochranu proti nečinnosti směřující proti druhému žalovanému **se odmítá**.
- III. První žalovaný je povinen zaplatit žalobci náklady řízení ve výši 9.800,- Kč, a to do 30 dnů od právní moci rozsudku k rukám jeho právní zástupkyně.
- IV. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení o žalobě směřující proti druhému žalovanému.
- V. Žalobci se z účtu Městského soudu v Praze vrací zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, a to do 30 dnů od právní moci tohoto rozsudku k rukám jeho právní zástupkyně.
- VI. Žalobce se vyzývá, aby soudu bezodkladně sdělil číslo účtu, na který bude moci být zaplacený soudní poplatek poukázán.

Odůvodnění:

I.

Základ sporu

1. Žalobce v žádosti o informace podle zákona č. 106/1999 Sb., o svobodném přístupu k informacím (dále jen „informační zákon“ nebo „zákon“), ze dne 7. 1. 2015 požadoval po druhém žalovaném mimo jiné následující informace: *„ty informace, které ÚMČ Praha 6 již poskytnul, ale v zákonné lhůtě nezveřejnil, jak mu platná legislativa ukládá“*. Žalobce tím cílil na odhalení údajného porušování povinnosti zveřejňovat již poskytnuté informace způsobem umožňujícím dálkový přístup (tedy široké veřejnosti standardně na webových stránkách) dle § 5 odst. 3 informačního zákona, a to právě ze strany druhého žalovaného. Na způsob vyřízení své žádosti si žalobce opakovaně stěžoval u prvního žalovaného, jakožto nadřízeného orgánu druhého žalovaného. Ten opakovaně konstatoval, že druhý žalovaný nepostupoval správně ohledně *„informací, které ÚMČ Praha 6 již poskytnul, ale v zákonné lhůtě nezveřejnil, jak mu platná legislativa ukládá“* a opakovaně mu vrátil žádost k novému projednání. Tento „procesní ping-pong“ již podrobněji ve svém rozsudku popsal devátý senát Městského soudu v Praze (dále jen „městský soud“) v rozsudku ze dne 21. 4. 2020 č. j. 9 A 68/2018-47. Soud tímto rozsudkem zrušil rozhodnutí žalovaného ze dne 1. 2. 2018, č. j. MCP6 023148/2018, kterým žalovaný odložil žádost žalobce z důvodu neuhrazení dodatečně předepsaných nákladů za mimořádně rozsáhlé vyhledávání informací. Podle citovaného rozsudku totiž žalovaný vyzval žalobce k úhradě nákladů až po uplynutí zákonné lhůty k tomu určené.
2. Následně druhý žalovaný poskytl žalobci požadované informace dne 13. 5. 2020 sdělením č. j. MCP6 163136/2020, ve kterém uvedl následující: *„Informaci připravenou na základě porovnání 2 datových zdrojů, kterými povinný subjekt disponuje, poskytujeme formou příloh obsažených vzhledem k objemu informace a přenosovým parametrům informačního systému datových schránek v několika datových zprávách.“* Žalobce následně dne 4. 6. 2020 podal další stížnost na postup při vyřizování žádosti o informace (podle § 16a informačního zákona) s odůvodněním, že žalovaný poskytl jiné informace, než žalobce požadoval,

poskytnuté informace jsou v některých částech nečitelné a jeho žádost byla vyřízena neúplně. Této stížnosti první žalovaný nevyhověl; žalobce se proto znovu obrátil na městský soud, a to s žalobou na ochranu proti nečinnosti druhého žalovaného.

3. Čtrnáctý senát městského soudu rozsudkem ze dne 25. 8. 2021, č. j. 14 A 97/2020-74, této žalobě vyhověl a druhému žalovanému přikázal, aby ve lhůtě 15 dnů rozhodl o žalobcově žádosti o informace ze dne 7. 1. 2015 v rozsahu informací, které byly poskytnuty podle informačního zákona, avšak nebyly dle téhož zákona vůbec zveřejněny (dále jen „**rozsudek čtrnáctého senátu**“). Městský soud konkrétně uvedl, že z průvodního sdělení k poskytnutí informací nelze seznat, zda žádost žalobce byla náležitě vyřízena. Žalobce požadoval poskytnout všechny informace, které nebyly náležitě zveřejněny v zákonné lhůtě (viz povinnost dle § 5 odst. 3 informačního zákona). Z uvedeného průvodního sdělení, resp. z rozhodnutí prvního žalovaného o stížnosti, přitom dle městského soudu bylo možné seznat, že žalobci byly poskytnuty pouze ty informace, které druhý žalovaný zveřejnil, nicméně až po lhůtě stanovené v § 5 odst. 3 zákona. Současně z ní ale nebylo zřejmé, z jakého důvodu nebyly poskytnuty i ty informace, které v rozporu právě s § 5 odst. 3 zákona druhý žalovaný nezveřejnil vůbec; zda takové informace neexistují, protože všechny informace poskytnuté na základě informačního zákona byly (byť se zpožděním) zveřejněny; či zda druhý žalovaný tuto hypotézu vůbec zkoumal apod. Rozsudek čtrnáctého senátu potvrdil ke kasační stížnosti druhého žalovaného i Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 24. 11. 2021, č. j. 1 As 279/2021-34.
4. Po vydání uvedeného rozsudku druhý žalovaný následně žalobci opakovaně poskytl informace, které mu poskytl již dne 13. 5. 2020 a současně v průvodním sdělení ze dne 16. 9. 2021, č. j. MCP6 052394/2017, jednoznačně uvedl následující. *„Na základě provedeného porovnání byly při vyřízení žádosti identifikovány pouze případy pozdního zveřejnění poskytnuté informace, nikoliv případy nezveřejnění poskytnuté informace. Jinými slovy, jednalo se o kompletní množinu Vámi požadovaných informací, která se skládá z podmnožiny informací, které byly poskytnuty pozdě, a prázdné podmnožiny informací, které byly poskytnuty, ale nebyly zveřejněny vůbec.“*
5. Proti uvedenému postupu druhého žalovaného podal žalobce dne 27. 9. 2021 stížnost podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona, ve které namítal, že druhý žalovaný se vůbec nezabýval množinou informací, *u kterých byla zveřejněna pouze doprovodná informace, ale ke zveřejnění poskytnuté informace nedošlo, ačkoliv k němu dojít mělo.* Dále zpochybnil tvrzení druhého žalovaného, že množina informací, které nebyly v rozporu s § 5 odst. 3 informačního zákona zveřejněny vůbec, je prázdná. Podle žalobce další občané tvrdili, že u druhého žalovaného podali žádost o informace, ta sice byla vyřízena, ale poskytnuté informace nebyly dále zveřejněny; žalobce již ale nemá možnost zjistit další podrobnosti. Dále žalobce namítl, že konkrétní informace, které mu sice byly poskytnuty, nebyly kompletní; konkrétně se jednalo o sdělení ze dne 25. 10. 2006, č. j. MCP6 083016/2006, které mělo mít dva listy, poskytnuta ale byla jen jedna strana. První žalovaný rozhodnutím ze dne 18. 10. 2021, č. j. MHMP 1607971/2021, sp. zn. S-MHMP 1574343/2021, postup druhého žalovaného dle § 16a odst. 6 písm. a) informačního zákona potvrdil (dále jen „**napadené rozhodnutí**“).
6. Žalobce se s takovým rozhodnutím neztotožnil a dne 15. 12. 2021 ho u Městského soudu v Praze napadl žalobou podle § 65 s. ř. s. Současně s tím podal i žalobu na ochranu proti nečinnosti druhého žalovaného.

II.

Obsah žalob, vyjádření žalovaných a replika žalobce

7. Žalobce v souvislosti s žalobou proti napadenému rozhodnutí namítá, že má vědomost o tom, že by měly existovat informace, které byly poskytnuty, ale které druhý žalovaný v rozporu se svou zákonnou povinností dále nezveřejnil. Z obsahu průvodního sdělení lze usuzovat, že druhý žalovaný po těchto informacích ani nepátral. Žalobce dále argumentuje, že proti napadenému rozhodnutí se může bránit žalobou podle § 65 s. ř. s. (odkazuje především na rozsudek čtrnáctého senátu a následný potvrzující rozsudek Nejvyššího správního soudu a dále na rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Ans 11/2012-41).
8. V souvislosti s žalobou na ochranu proti nečinnosti druhého žalovaného žalobce uvádí, že tento zůstává nečinný, co se týče části jeho žádosti o informace ze dne 7. 1. 2015. Konkrétně je podle žalobce druhý žalovaný nečinný, pokud jde o sdělení ze dne 25. 10. 2006, č. j. MCP6 083016/2006, které mělo mít dva listy, poskytnuta ale byla jen jedna strana. O neposkytnuté části přitom nebylo nijak rozhodnuto. Dále žalobce spatřuje nečinnost v tom, že druhý žalovaný se vůbec nezabýval množinou informací, *u kterých byla zveřejněna pouze doprovodná informace, ale ke zveřejnění poskytnuté informace nedošlo, ačkoliv k němu dojít mělo.* Ve vztahu k nim tedy jeho žádost o informace dosud nebyla vyřízena. Žalobce se proto žalobou domáhá právě toho, aby soud druhému žalovanému přikázal o uvedené části jeho žádosti o informace rozhodnout.
9. První žalovaný ve svém vyjádření ze dne 2. 3. 2022 zejména odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a dále poukázal na šikanózní a kverulanstské jednání žalobce vůči druhému žalovanému, které již konstatoval i městský soud v rozsudku ze dne 30. 1. 2020, č. j. 6 A 146/2018-83. Dále se potom vyjádřil i k žalobním tvrzením vztahujícím se k žalobě na ochranu proti nečinnosti druhého žalovaného.
10. Druhý žalovaný ve svém vyjádření ze dne 24. 2. 2022 zejména poukázal na opakované šikanózní jednání žalobce vůči němu a s odkazem na průvodní sdělení ze dne 16. 9. 2021 uvedl, že žádost žalobce o informace byla plně vyčerpána; druhý žalovaný postupoval v intencích rozsudku čtrnáctého senátu.
11. Žalobce na vyjádření prvního žalovaného reagoval dne 16. 3. 2022 replikou, ve které nicméně žádná další relevantní tvrzení neuplatnil.

III.

Posouzení žalob

III. A. Žaloba proti napadenému rozhodnutí

12. Městský soud předně musel uvážit, zda napadené rozhodnutí vůbec může přezkoumat v řízení podle § 65 s. ř. s., tady zda rozhodnutí žalovaného o stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona je rozhodnutím ve smyslu uvedeného ustanovení. Městský soud si přitom je vědom závěrů usnesení rozšířeného senátu Nejvyššího správního soudu ze dne 20. 11. 2018, č. j. 5 As 18/2017-40, které se týkají toho, zda se lze proti rozhodnutí o stížnosti na postup při vyřizování žádosti o informace představující obranu proti nečinnosti povinného subjektu (stížnosti podle § 16a odst. 1 písm. b) a c) informačního zákona) bránit žalobou proti rozhodnutí. Rozšířený senát přitom dospěl k závěru, že nikoliv; žadatel se má v takovém případě možnost bránit se proti nečinnosti povinného subjektu přímo a to prostřednictvím žaloby na ochranu proti nečinnosti dle § 79 s. ř. s.

13. Podle § 15 odst. 1 informačního zákona, *[p]okud povinný subjekt žádosti, byť i jen zčásti, nevyhoví, vydá ve lhůtě pro vyřízení žádosti rozhodnutí o odmítnutí žádosti, popřípadě o odmítnutí části žádosti (dále jen "rozhodnutí o odmítnutí žádosti"), s výjimkou případů, kdy se žádost odloží.*
14. V posuzovaném případě je nicméně situace poněkud odlišná; žalobce se nyní nedomáhá ochrany proti nečinnosti, neboť druhý žalovaný jeho žádost o informace ve zbytku (tedy v rozsahu, v jakém mu tato povinnost vyplývala z rozsudku čtrnáctého senátu) vyřídil. Učinil tak sice jen neformálním průvodním sdělením ze dne 16. 9. 2021, nicméně to nic nemění na skutečnosti, že druhý žalovaný své povinnosti (formálně) dostál. Pokud by tomu tak nebylo, tak by městský soud beztak nemohl připustit žalobu na ochranu proti nečinnosti, neboť o té již bylo rozhodnuto rozsudkem čtrnáctého senátu (byla by dána překážka věci pravomocně rozsouzené); soud by mohl žalobce pouze odkázat do vykonávacího řízení. V posuzovaném případě nicméně druhý žalovaný žádost žalobce o informace ze dne 7. 1. 2015 ve zbytku vyřídil, a to tak, že žalobci sdělil, že požadované informace neexistují, resp. že množina požadovaných informací je prázdná (viz průvodní sdělení ze dne 16. 9. 2021). Čtrnáctý senát přitom ve svém rozsudku vysvětlil, že se v takovém případě (neexistence požadovaných informací) jedná o přijatelný způsob vyřízení žádosti o informace; současně ale s odkazem na rozsudek Nejvyššího správního soudu doplnil, že *„takové sdělení by bylo možno považovat za rozhodnutí o části žádosti v materiálním smyslu“.*
15. Tento závěr konečně potvrzuje i další judikatura správních soudů. Skutečnost, že povinný subjekt požadované informace nemá nebo tyto neexistují je tzv. faktickým důvodem pro odmítnutí žádosti o informace (srov. rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56, ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-43); z uvedených rozhodnutí tedy vyplývá, že v takovém případě je namístě rozhodnout o odmítnutí žádosti (§ 15 odst. 1 informačního zákona). Z rozsudku Nejvyššího správního soudu ze dne 30. 5. 2013, č. j. 4 As 50/2012-71, potom vyplývá – jak naznačil ve svém rozsudku rovněž čtrnáctý senát – že případné sdělení, že požadované informace neexistují, je třeba materiálně považovat za rozhodnutí o odmítnutí žádosti o informace ve smyslu § 15 odst. 1 informačního zákona. Konkrétně Nejvyšší správní soud v tomto rozsudku uvedl následující: *„Lze sice zvažovat, zda namísto poskytnutí informací ve smyslu § 14 odst. 5 písm. d) zákona o svobodném přístupu k informacím připsím, jehož stěžejním bodem byla doprovodná informace ve smyslu § 3 odst. 6 zákona o svobodném přístupu k informacím, že povinný subjekt nemá žádné informace tohoto druhu k dispozici, nebylo namístě spíše odmítnutí žádosti podle § 15 odst. 1 zákona o svobodném přístupu k informacím. Procesní postup zvolený správním orgánem prvního stupně nicméně nemohl sám o sobě vést ke zkrácení stěžovatele na jeho právech, neboť stěžovatel měl možnost se proti postupu při vyřizování své žádosti o informace bránit stížností, této možnosti využil a žalovaný jako nadřízený orgán jeho stížnost meritorně projednal, rozhodl o ní a toto své rozhodnutí řádně odůvodnil. Rozhodnutí žalovaného následně stěžovatel podrobil přezkumu soudy ve správním soudnictví. Jak správně konstatoval městský soud, i pokud by správní soudy v tomto směru shledaly pochybení, bylo by v rozporu se zásadou hospodárnosti, aby napadené rozhodnutí zrušily toliko z tohoto formálně-procesního důvodu, když jinak (co do věci samé) v postupu správních orgánů rozpor se zákonem neshledaly.“*
16. Městský soud tedy konstatuje, že žaloba proti napadenému rozhodnutí je přípustná; městský soud tedy vzal průvodní sdělení druhého žalovaného ze dne 16. 9. 2021 za

rozhodnutí o (částečném) odmítnutí žádosti o informace v materiálním smyslu (tedy materiálně za rozhodnutí podle § 15 odst. 1 informačního zákona) a napadené rozhodnutí za rozhodnutí o oprávněm prostředku proti němu (materiálně za rozhodnutí o odvolání ve smyslu § 16 informačního zákona; byť procesně se jedná o rozhodnutí o stížnosti ve smyslu § 16a odst. 6 informačního zákona).

17. Dále tedy městský soud v souladu s § 75 odst. 2 s. ř. s. přezkoumal napadené rozhodnutí v mezích žalobcem vymezených žalobních námitek, vycházel při tom v souladu s § 75 odst. 1 s. ř. s. ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného.
18. Žaloba je důvodná; městský soud dospěl k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné z důvodu podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s., neboť *skutkový stav, který vzal správní orgán za základ napadeného rozhodnutí, je v rozporu se spisy nebo v nich nemá oporu anebo vyžaduje rozsáhlé nebo zásadní doplnění*. Z uvedeného důvodu ani ve věci nenařizoval jednání.
19. Žalobce proti napadenému rozhodnutí namítá v zásadě pouze to, že podle jeho názoru druhý žalovaný a po něm ani první žalovaný, fakticky nezkoumali existenci informací, o jejichž poskytnutí měl druhý žalovaný dle rozsudku čtrnáctého senátu rozhodnout. Žalobce současně bez větší konkretizace uvádí, že je mu od jiných osob známo, že takové informace existují; jinými slovy, že existují informace, které druhý žalovaný vůbec nezveřejnil postupem podle § 5 odst. 3 informačního zákona, ačkoliv k tomu byl povinen.
20. Městský soud předně ve shodě s argumentací prvního žalovaného v odůvodnění napadeného rozhodnutí konstatuje, že argumentace, kterou žalobce podrobněji rozvinul zejména ve své stížnosti ze dne 27. 9. 2021, je nezpůsobilá zpochybnit zákonnost rozhodnutí o odmítnutí žádosti (průvodní sdělení ze dne 16. 9. 2021), a to z důvodu své nekonkrétnosti. Žalobce uvádí, že od vícero osob ví, že jim byla druhým žalovaným poskytnuta informace, ta ale následně nebyla zveřejněna v souladu s § 5 odst. 3 informačního zákona; neuvádí ale žádné bližší údaje, kterými by bylo možné takové případy identifikovat. Z toho důvodu, jak správní orgány tak nyní městský soud neměly na základě tohoto nepodloženého a spekulativního tvrzení vůbec možnost ověřovat konkrétní skutečnosti, resp. je přezkoumávat. Tímto tvrzením se tedy městský soud dále nezabýval.
21. Pokud jde o tvrzení, či spíše dojem žalobce, že druhý žalovaný a po něm následně i první žalovaný fakticky vůbec existenci požadovaných informací (resp. jejich části) nezkoumali či že se o jejich vyhledání ani nepokusili, tak to městský soud již považuje za relevantní. Druhý žalovaný sice v průvodním sdělení ze dne 16. 9. 2021 uvedl, že část požadovaných informací neexistuje (resp. že množina informací, která byla nějakému žadateli poskytnuta, ale v rozporu se zákonem nebyla následně vůbec zveřejněna, je prázdná); toto tvrzení nicméně nemá žádnou oporu ve správním spisu. V něm není zachycena žádná aktivita, kterou by se druhý žalovaný (a potažmo následně první žalovaný) pokoušel existenci uvedené části požadovaných informací ověřit. Ze správního spisu tedy nelze seznat, že by se druhý žalovaný o vyhledání požadovaných informací vůbec pokusil; není tedy zřejmé, jestli jeho tvrzení v uvedeném sdělení je nějak podložené, nebo nikoliv. Druhý žalovaný sice v uvedeném průvodním sdělení uvedl, že k závěru o neexistenci části požadovaných informací dospěl na základě „provedeného porovnání“, nicméně nekonkretizoval jaké porovnání má na mysli; zejména ale uvedené tvrzení nemá žádnou oporu ve správním

spisu. Taková situace přitom není přijatelná; pokud by soudy takový postup aprobovaly, potom by pro povinné subjekty bylo velice jednoduché se v mnohých situacích poskytnutí informací vyhnout pouze s poukazem na jejich neexistenci.

22. K obdobnému závěru dospěl v minulosti i Nejvyšší správní soud např. v rozsudku ze dne 10. 1. 2019, č. j. 1 As 359/2018-30; v něm uvedl následující (bod 26 rozsudku; zvýraznění doplnil městský soud): *„Důvody pro odmítnutí informace jsou jak zákonné, tak i faktické (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 7. 4. 2015, č. j. 6 As 136/2014-43). Jedním z důvodů pro faktické odmítnutí žádosti o informace je neexistence požadované informace (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 4. 2008, č. j. 2 As 71/2007-56). Než však může povinný subjekt odmítnout žádost o informace s ohledem na jejich neexistenci, musí vyvinout jistou míru úsilí, aby požadovanou informaci našel. Povinný subjekt tedy musí nejprve zkoumat, zda požadovanými informacemi fakticky disponuje. Pokud zjistí, že požadované informace má (i když je ze zákona shromažďovat nemusí), je povinen je žadateli poskytnout, nejedná-li se o některou z výluk dle § 7 až 11 informačního zákona.“*
23. Z uvedeného důvodu městský soud nemohl než konstatovat, že důvody, na kterých je napadené rozhodnutí založeno, nemají oporu ve správním spisu, a proto ho rozhodl zrušit postupem podle § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. Městský soud je toho názoru, že bylo úkolem druhého žalovaného vyvinout jisté úsilí ke zjištění, zda předmětná část požadovaných informací existuje. Úkolem prvního žalovaného v řízení o stížnosti (materiálně vzato v řízení o odvolání) potom bylo ověřit, že druhý žalovaný takové úsilí skutečně vyvinul. Takové úsilí by jistě mělo být adekvátní situaci a i tomu, jaké indicie pro svá tvrzení poskytuje žalobce (v daném případě prakticky žádné); nabízí se např. porovnání přehledu poskytnutých informací druhým žalovaným (pokud je veden) s přehledem zveřejněných informací; případně vyjádření odpovědných pracovníků nebo namátkové šetření ve vztahu k určitému kratšímu období. Úkolem městského soudu na tomto místě nicméně není za žalované domýšlet možné prostředky, jak by existenci části požadovaných informací mohli ověřit; znalost takových prostředků totiž mají především právě žalovaní.

III. B. Žaloba na ochranu proti nečinnosti

24. Podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s., [n]estanoví-li tento zákon jinak, soud usnesením odmítne návrh, jestliže soud o téže věci již rozhodl nebo o téže věci již řízení u soudu probíhá nebo nejsou-li splněny jiné podmínky řízení a tento nedostatek je neodstranitelný nebo přes výzvu soudu nebyl odstraněn, a nelze proto v řízení pokračovat. Podle písm. b) téhož ustanovení návrh odmítne, jestliže návrh byl podán předčasně nebo opožděně. Podle písm. d) téhož ustanovení návrh odmítne, jestliže návrh je podle tohoto zákona nepřijatelný.
25. Podle § 79 odst. 1 s. ř. s., [t]en, kdo bezvýsledně vyčerpá prostředky, které procesní předpis platný pro řízení u správního orgánu stanoví k jeho ochraně proti nečinnosti správního orgánu, může se žalobou domáhat, aby soud uložil správnímu orgánu povinnost vydat rozhodnutí ve věci samé nebo osvědčení. To neplatí, spojuje-li zvláštní zákon s nečinností správního orgánu fikci, že bylo vydáno rozhodnutí o určitém obsahu nebo jiný právní důsledek.
26. Pokud jde o tvrzení žalobce, že druhý žalovaný je nečinný, neboť žalobci neposkytl jeden z požadovaných dokumentů celý, potom městský soud konstatuje, že uvedenou námitkou se již zabýval ve svém rozsudku čtrnáctý senát. Ten k ní uvedl následující (body 55 a 56 rozsudku): *„Soud však nemůže odhlédnout od faktu, že žalobce neoznačil citované rozhodnutí*

ve stížnosti a nedomáhal se výslovně doplnění chybějících stran tohoto rozhodnutí. Námitku neúplnosti dokumentu vznesl poprvé takto konkrétně až v žalobě. Tedy v době, kdy lhůta pro podání stížnosti již dávno uplynula. Nelze tudíž klást správním orgánům k tíži, že velmi obecnou stížnostní námitku žalobce vypořádaly taktéž pouze obecně. Stejně tak dle mínění soudu není na místě žalovanému vyčítat, že případnou chybějící stranu nedoplnil, když žalobce tento svůj požadavek náležitě nezformuloval v zákonem předepsané lhůtě pro podání stížnosti. Vyřizování žádostí o informace je svázáno velmi krátkými lhůtami, které mají zabránit obstrukcím jak ze strany povinného subjektu (aby nedocházelo ke krácení práva na informace), tak i ze strany žadatele (aby nedocházelo k neúměrnému zahlcení povinného subjektu neustále se stupňujícími požadavky, jak to činí právě žalobce). Soud přitom připomíná, že má-li posoudit, zda byla nečinnostní žaloba podána v konkrétním případě důvodně, musí se zabývat tím, zda byl správní orgán v době podání žaloby skutku nečinný, a současně, zda žalobce využil bezúspěšně prostředky, které mu k ochraně před nečinností nabízí úprava správního řízení. A takto soud shledal, že žalobce v případě neposkytnutí chybějících stran dotčeného rozhodnutí prostředky, které mu k ochraně před nečinností nabízí úprava řízení o poskytování informací, nevyužil, neboť v rámci stížnosti konkrétně netvrdil, že je žalovaný právě v tomto smyslu nečinný. Jakkoli tedy soud shledal, že žalovaný byl v době podání žaloby nečinný při poskytnutí požadované informace v plném znění, tak s ohledem na zde uvedené nemohl tuto námitku shledat důvodnou. Soud tak z uvedených důvodů neshledává žalovaného nečinným pro neposkytnutí chybějící strany rozhodnutí žalovaného ze dne 25. 10. 2006 č. j. MCP6083016/2006, neboť její neposkytnutí je přičitatelné nedostatečné aktivitě žalobce.“

27. Na uvedeném závěru nemá městský soud důvod v nynější věci nic měnit. Druhý žalovaný celou situaci mírně procesně zatemnil tím, že v návaznosti na rozsudek čtrnáctého senátu nejen rozhodl o části žádosti o informace stran těch informací, které v minulosti poskytl, ale následně vůbec nezveřejnil, tak jak mu to uložil právě rozsudek čtrnáctého senátu, ale současně žalobci opakovaně poskytl i ty informace, které mu poskytl již dříve (dříve poskytnuté informace, které zveřejněny byly, ale až po lhůtě stanovené v § 5 odst. 3 informačního zákona), což mu ale uvedený rozsudek neukládal. Tento postup druhého žalovaného byl nicméně nad rámec jeho povinností; z tohoto úkonu tedy nelze dovozovat právo žalobce proti takovému poskytnutí informací (údajně nekompletních) nově brojit stížností podle § 16a odst. 1 písm. c) informačního zákona. Beze zbytku tedy platí výše citované závěry čtrnáctého senátu; z uvedeného důvodu je tudíž žaloba na ochranu proti nečinnosti v této části nepřipustná, a to pro nevyčerpání prostředků ochrany proti nečinnosti v řízení před správním orgánem (viz podmínka řízení dle § 79 odst. 1 s. ř. s.). V této části tedy žaloba na ochranu proti nečinnosti musela být soudem podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s. odmítnuta.
28. Pokud jde potom o tvrzení, že druhý žalovaný zůstává nečinný, neboť se nijak nevypořádal s množinou informací, u kterých byla zveřejněna pouze doprovodná informace, ale ke zveřejnění poskytnuté informace nedošlo, ačkoliv k němu dojít mělo; tak ani jím se městský soud nemohl zabývat. Předně, čtrnáctý senát ve svém rozsudku tuto množinu informací neodlišoval od množiny informací, které druhý žalovaný vůbec nezveřejnil, a to navzdory argumentaci v žalobě v této věci (srov. bod 9 rozsudku čtrnáctého senátu a následně samotné posouzení žaloby v části VII. odůvodnění). Konečně první žalovaný v napadeném rozhodnutí vysvětlil, že se evidentně jedná o množinu informací, která spadá do množiny informací, které nebyly zveřejněny vůbec. Vzhledem k tomu, že městský soud tímto rozsudkem zrušil napadené rozhodnutí, bude v další řízení prostor i pro ověření

tohoto žalobcem namítaného nedostatku, a to v intencích závěrů, které městský soud učinil v části III. A. odůvodnění shora.

29. Městský soud se s uvedeným ztotožňuje a konstatuje tedy, že o nečinnosti druhého žalovaného v nyní namítaném rozsahu již rozhodl, a to právě rozsudkem čtrnáctého senátu. Toto rozhodnutí tedy zakládá překážku věci pravomocně rozsouzené, jejíž existence je důvodem pro odmítnutí žaloby dle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s. I v případě, že by soud dospěl k opačnému závěru, tak by beztak byl nucen žalobu odmítnout, a to pro její opožděnost (viz § 46 odst. 1 písm. b) s. ř. s.), neboť podle § 80 odst. 1 s. ř. s., lze žalobu na ochranu proti nečinnosti podat *nejpozději do jednoho roku ode dne, kdy ve věci, v níž se žalobce domáhá ochrany, marně proběhla lhůta stanovená zvláštním zákonem pro vydání rozhodnutí*. Lhůta pro rozhodnutí o žádosti o informace (její vyřízení) začala druhému žalovanému běžet od právní moci rozsudku městského soudu ze dne 21. 4. 2020 č. j. 9 A 68/2018-47 (viz rekapitulace v bodě 1 shora) a zjevně uplynula více než rok před podáním nyní projednávané žaloby.

IV.

Závěr a rozhodnutí o nákladech řízení

30. Městský soud tedy shrnuje, že shledal, že skutkový stav, který vzal první žalovaný za základ napadeného rozhodnutí, nemá dostatečnou oporu ve správním spisu, resp. nebyl nijak důkazně podložen. Z uvedeného důvodu rozhodl napadené rozhodnutí podle § 78 odst. 1 ve spojení s § 76 odst. 1 písm. b) s. ř. s. zrušit. Městský soud přitom nepřikročil i ke zrušení rozhodnutí druhého žalovaného, jak navrhoval žalobce, neboť na jeho postup (až do okamžiku vydání jeho rozhodnutí – průvodního sdělení) se striktně vzato s ohledem na § 20 odst. 4 informačního zákona nevztahoval správní řád (a z něho vyplývající povinnost vedení správního spisu apod.). Městský soud tedy ponechává na prvním žalovaném, aby ve věci, vázán v souladu s § 78 odst. 5 s. ř. s. právním názorem vysloveným městským soudem v tomto rozsudku, zjednal nápravu (k tomu podrobněji body 21 až 23 shora).
31. Výrok o nákladech řízení ve vztahu k žalobě proti napadenému rozhodnutí je odůvodněn § 60 odst. 1 s. ř. s. Jelikož měl žalobce ve věci plný úspěch, náleží mu náhrada nákladů řízení. Tyto náklady představují náklady na soudní poplatek ve výši 3 000 Kč, odměna a náhrada hotových výdajů advokáta. Podle § 35 odst. 2 s. ř. s. se pro určení výše odměny užije vyhláška č. 177/1996 Sb., advokátní tarif. Odměna náleží celkem za dva úkony právní služby, a sice za převzetí a přípravu zastoupení a za podání žaloby (2 x 3 100 Kč dle § 7 advokátního tarifu). Za podání repliky soud žalobci náhradu nákladů nepřiznal, neboť v ní žalobce pouze opakoval dříve uvedené argumenty; z hlediska soudního řízení se tak nejednalo o nezbytný či účelný úkon. Náhrada hotových výdajů sestává z paušální částky 600 Kč (2 x 300 Kč dle § 13 odst. 3 advokátního tarifu). Celkem tedy činí náhrada nákladů řízení částku 6 800 Kč a dále 3 000 Kč jako úhrada za zaplacený soudní poplatek.
32. Pokud jde o žalobu na ochranu proti nečinnosti druhého žalovaného, tak tu městský soud odmítl, a to z části pro její nepřípustnost podle § 46 odst. 1 písm. d) s. ř. s., z části pro existenci překážky věci pravomocně rozsouzené podle § 46 odst. 1 písm. a) s. ř. s.
33. Výrok o nákladech řízení ve vztahu k žalobě na ochranu proti nečinnosti je odůvodněn ustanovením § 60 odst. 3 s. ř. s., podle kterého žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení, bylo-li řízení zastaveno nebo žaloba odmítnuta.

34. Městský soud rovněž v souladu s § 10 odst. 3 zákona č. 549/1991 Sb., o soudních poplatcích, rozhodl žalobci vrátit zaplacený soudní poplatek ve výši 2 000 Kč, neboť žaloba na ochranu proti nečinnosti byla odmítnuta před prvním jednáním. Za tímto účelem městský soud žalobce vyzval ke sdělení čísla účtu, na který bude moci být vrácený soudní poplatek poukázán.

Poučení:

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou (více) vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské náměstí 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejblíže následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Praha dne 29. listopadu 2022

JUDr. Slavomír Novák v.r.
předseda senátu

Shodu s prvopisem provedla: S. K.